Ледве струни збудиш ти перстами —
То стою, як статуя, без тями,
То безплотним Духом чуюсь я.
Ти життям і смертю володієш,
З душами всесильно чари дієш,
Наче маг той Філадельфія.

Звуки ллються тихоструйно,
Вся природа слуха чуйно;
Захопившись співом, світ
Припиня свій вічний хід,
Нишкнуть лагідні зефіри,
Заворожені без міри, —
Як мене твій владний зір,
Все скоряє звуків вир.

Голубливі виплески гармоній
З дзвонних струн шумують, б'ють,
Так в небес надзоряному лоні
Серафими повстають;
Як з хаосу темрявої хмурі
У потужній космотворчій бурі
Сяйно зблискують сонця,
Ллються тони без кінця.

То дзюркочуть, як струмок по ріні
В переливному лелінні,
То гудуть, як ураган,
Як громів гучний орган,
То, мов з бескеття, з гірської громади
Пінні в кипінні ревуть водоспади,
То, як в осичині,
Шепчуться в гіллі

Медом насичені
Леготу хвилі,

То відчаєм заголосять ревним,
Як у тьмі таємній, в царстві тім непевнім,
Де Коціт тече, шлючи
В даль глуху загиблих душ плачі.
Дівчино, скажи мені, відкіль це?
Ти, напевне, з духами у спілці?
Правда ж, мову цю свою
Ти взяла з Елізію?

Переклад М. Лукаша